

De gouden Sjaal

De gouden sjaal

Laurien Prins

Auteur: Laurien Prins
Coverontwerp: Laurien Prins
2026
ISBN: 9789465463131
Copyright © Laurien Prins
Uitgeven via Brave New Books

1

Het was een onverwacht zwoele avond voor deze tijd van het jaar; normaal hing er nog een kille voorjaarswind. Anna had net haar fiets in een rek gezet langs de kade bij het IJ en was opweg naar een winkeltje in de buurt, toen ze abrupt bleef staan. Haar aandacht werd getrokken door zeven jachten. Ze lagen daar, zilver en wit, glanzend in het laatste zonlicht. Het grootste jacht werd verlicht met lichtslingers en er stonden palmbomen op het dek. Dit soort jachten had ze in Amsterdam nog nooit gezien, zelfs niet van toeristen of zakenlui. Deze schepen ademde iets anders uit, iets tropisch, iets ongedwongens.

Ze voelde zich er meteen toe aangetrokken. Langzaam zette ze een paar stappen dichterbij.

Op het dek van het grootste jacht stonden mensen op gedempte toon met elkaar te praten. Het waren geen toeristen of feestende twintigers met prosecco. Ze kwamen rustig over en hadden lichtgekleurde kleding aan. Ze zag vooral zacht roze, witte en lichtgrijze outfits. Anna was benieuwd wat ze hier deden, wie dit waren. En waarom dit haar zo aansprak. Een vrouw op het dek zag haar. Ze had donkere krullen en een zachte uitstraling. Ze glimlachte naar Anna alsof ze haar al verwachtte. “Bonsoir,” zei ze vriendelijk. “Would you like to take a look on board?” vervolgde ze. Anna knikte. De vrouw wenkte haar. Het gebaar was warm, zonder enige terughoudendheid. Anna stapte aan boord.

Het interieur van het jacht verraste Anna direct. Het was geen standaard schip zoals ze verwacht had hoe dat eruit zou zien. Met de warme verlichting en zachte kleden deed het haar denken aan een serene lodge in plaats van een schip. Alles

was in het wit. Op de achtergrond klonk een zacht gerinkel van windgongs. De vrouw met de donkere krullen, Elise genaamd, leidde haar naar binnen. Anna merkte dat ze automatisch haar schoenen uitdeed, uit respect voor de ruimte die ze betrad. De anderen in het vertrek glimlachten vriendelijk naar haar, met een aandacht die ze zelden ervaarde in de stad.

“Welkom,” zei een jongen met een lang haar, bruine ogen en een lichte baardgroei. “Jonas.” Hij stelde zich voor in Engels met een zwaar Frans accent. “Hoe heb je ons gevonden?” vroeg Jonas op een vriendelijke toon, terwijl hij haar met een glimlach aankeek.

“Ik liep langs en ik móest gewoon even komen kijken” vertelde Anna eerlijk. Iedereen in de ruimte keek Anna daarop aan alsof ze precies begrepen wat ze bedoelde.

“Wil je wat drinken, een kopje thee?” vroeg Elise. “Of water met citroen?”

“Water graag,” zei Anna, hoewel ze eigenlijk geen dorst had. Ze ging zitten op een lage bank.

Een vrouw met lang blond haar, met de naam Amara, knikte haar toe vanaf een kussen op de grond.

“We reizen,” zei Amara zacht. “Van land naar land. Dit is onze Europese route.” “Waarom dan?” vroeg Anna.

Er viel een korte stilte, niet ongemakkelijk, meer alsof ze haar vraag serieus namen. “Elkaar vinden,” zei Elise uiteindelijk.

“Bewustzijn. Een andere manier van leven. Verbinding.”

Het klonk zweverig, maar door hun warmte was het moeilijk om het af te doen als nonsens. Wat Anna vooral opviel, was de manier waarop ze haar aankeken. Ze zat ineens in een ruimte met alle ogen op haar gericht. Ogen die haar geïnteresseerd en liefdevol aankeken. Het maakte haar verlegen.

Het was een vreemd, bijna kwetsbaar gevoel om echt gezien worden. Iets wat Anna nog nooit had meegemaakt. Zelfs niet bij haar vrienden die haar waardeerden, maar haar innerlijke wereld nooit helemaal hadden begrepen. De gesprekken vloeiden onverwacht gemakkelijk. Anna vertelde over haar werk als administratief medewerker, over haar verlangen naar meer diepgang in het leven en over het benauwde gevoel dat Amsterdam haar soms gaf.

Ze vertelde over haar verlangen om ooit in het buitenland te wonen. En over haar hippieachtige ouders die haar heel ruimdenkend hadden opgevoed. Dat ze als kind al als een soort volwassene was behandeld die haar eigen keuzes jong mocht maken. “Nee” was een woord dat in haar jeugd niet voorkwam. Dat had Anna lastig gevonden. Het gebrek aan structuur en leiding dat ze had gekregen. Ze vertelde over haar dromen, die haar soms echter voorkwamen dan de werkelijkheid. Daaruit ontwaakte ze dan met nieuwe inzichten over het leven en wat erachter schuilde, inzichten die ze alleen met haar moeder kon delen.

Niemand lachte. Niemand fronste. Niemand zei dat ze “anders” was. In plaats daarvan zei Elise: “Je kijkt echt. Veel mensen zien alleen wat ze kennen.”

Het raakte Anna. Toen ze later opstond om terug naar huis te gaan, legde Amara even een hand op Anna’s arm.

“Morgen hebben we een bijeenkomst,” zei ze. “Het is geen verplichting natuurlijk. Maar als je voelt dat je wilt komen... kom dan.”

Anna knikte automatisch. Alsof het al besloten was. Ze liep van het jacht af met een gevoel van verwondering en rust. En iets wat leek op thuiskomen.

2

Toen Anna naar huis liep, was de lucht al dichtgetrokken, zwaar van naderend onweer. In haar appartement gooide ze haar sleutels op tafel, deed haar schoenen uit en liet zich op de bank vallen. Ze had maar een paar uur bij de groep doorgebracht, maar het voelde alsof ze even in een andere wereld was geweest. Ze wilde aan iemand vertellen wat ze allemaal had meegemaakt.

Over de warmte, de aandacht en de rust. Dus pakte ze haar telefoon en belde ze haar moeder.

“Lieverd!” klonk het meteen. “Hoe was je dag?”

Anna vertelde alles. Over de jachten. De mensen. De sfeer. De rust die ze voelde. Het werd stil aan de andere kant van de lijn.

“Mam?” vroeg Anna.

“Ik... ik ga even kaarten leggen,” zei haar moeder. “Ik bel je zo terug.”

Voordat Anna iets kon vragen, werd er al opgehangen. Ze keek naar haar telefoon, een lichte, onverwachte spanning nestelde zich in haar borst.

Twintig minuten later ging haar telefoon weer over. Haar moeder ademde zwaar. “Anna... luister naar me,” begon ze. “Ik heb een combinatie van kaarten getrokken die ik in jaren niet meer heb gezien.”

Anna duwde zichzelf overeind.

“Wat bedoel je?”

“De Toren. De Duivel. De Gehangene.”

Anna sloot haar ogen. “Mam, kom op”

“Dit is geen grap,” ging haar moeder door, de paniek in haar stem was onmiskenbaar.

“Ik weet niet wat deze mensen doen of wat ze uitstralen, maar de kaarten zeggen dat dit... dat dit gevaarlijk is.”

Anna voelde een mengeling van irritatie en schuld.

“Mam, het zijn gewoon mensen. Spirituele reizigers. Ze waren heel vriendelijk.”

“Dat is hoe het begint,” fluisterde haar moeder. “Met vriendelijkheid. Met warmte. Met een gevoel van thuiskomen.” Anna zuchtte.

“Mam, ik ben niet gek. Ik heb alleen met een paar mensen gepraat.”

“Ga alsjeblieft niet terug, nog niet. Wacht even. Laat het even bezinken.”

Maar Anna voelde het tegenovergestelde. Hoe langer ze erover nadacht, hoe sterker de drang werd om terug te gaan.

“Mam, het komt goed,” zei ze uiteindelijk zacht. “Ik ga slapen. Morgen denk ik erover na, oké?”

Haar moeder was even stil.

“Als je morgen weer die kant op wilt... bel me dan eerst,” zei ze uiteindelijk.

“Doe ik,” loog Anna.

“En wat je ook doet, blijf daar vooral nooit slapen.”

“Oké mam, maak je niet zo'n zorgen.”

Toen ze ophing, bleef ze roerloos zitten. De kamer stil, gevuld met de onrust die haar moeder had uitgesproken. Toch voelde ze een magnetische kracht richting de jachten. Naar de rust. Naar de warmte. Naar iets dat ze al haar hele leven zocht maar nooit had gevonden.

De volgende ochtend werd Anna wakker met het gevoel alsof haar hart al gekozen had voordat haar hoofd het begreep. Ze wilde terug. Uit een diep verlangen dat bijna rustig voelde. Alsof er iets begonnen was dat verder onderzocht moest worden. Ze kleedde zich snel aan, dronk een half glas water

en liep naar het IJ. De lucht was helder. Het water kabbelde tegen de kade met een geruststellend ritme. Toen de jachten in zicht kwamen, voelde Anna dezelfde warme golf door zich heen trekken als de dag ervoor. Elise stond op het dek van het grootste jacht

“Goedemorgen Anna, goed dat je er bent,” zei ze, haar blik zacht. “We beginnen zo.”

“Beginnen?” vroeg Anna.

“De meeting,” glimlachte Elise. “Kom.”

Anna volgde haar naar binnen.

De grote zaal in het midden van het schip was gevuld met kussens, lage stoeltjes en kaarsen die zacht flikkerden. Er hing een geur van sandelhout en salie. Doordat iedereen op gedempte toon sprak was het voelbaar dat de sfeer al afgestemd was op de meeting die zou gaan plaatsvinden. Anna ging zitten op een kussen aan de rand van de zaal. Haar handen rustten op haar knieën, ze voelde een lichte spanning in haar borst. Een verwachting.

De deur aan de achterkant van de zaal ging open. Laurent kwam de kamer binnen. Hij was ouder dan ze had verwacht, ongeveer zestig jaar, maar nog steeds een indrukwekkende verschijning. Een knappe, lange man met een volle bos zilvergrijs krullend haar en een zongebruinde huid. Zijn glimlach was warm, maar zijn ogen, bijna zwart, hielden een afstandelijke waakzaamheid. Er ging een natuurlijk charisma van hem uit.

Zijn aanwezigheid veranderde de sfeer in de zaal meteen. Iedereen leek hem diep te respecteren. Allen stonden ze op zodra Laurent binnenkwam en dus deed Anna dat ook. Hij keek de zaal rond, rustig, alsof hij ieder individu één seconde gaf. Toen vonden zijn ogen Anna. Heel kort. Maar het was

genoeg om iets in haar maag samen te doen trekken. Het voelde als een stomp in haar buik.

Laurent gebaarde de groep dat ze mochten gaan zitten. Hijzelf nam plaats op een stoel vooraan de zaal. Zijn handen op zijn knieën. Hij begon te spreken. Met een heldere stem, met een ritme dat bijna hypnotisch was.

“We leven in een wereld die bedekt is met lagen; ruis, verleidingen, seksualiteit, angst.” Alles trekt je vibratie omlaag,” zei hij. “Koffie, vlees, suiker, het nieuws, emoties die niet van jou zijn. De buitenwereld is laag in energie. Hier werken we naar zuivere energie toe.”

Alles wat Laurent in het Frans zei werd voor Anna naar het Engels vertaald door iemand die naast haar zat. Anna voelde hoe de woorden haar bewogen. Niet omdat ze alles geloofde, maar omdat de rust in de zaal in haar lichaam zakte als warmte.

Laurent vervolgde: “Zuivering vraagt om discipline. Daarom leven de meeste mensen hier celibatair. Geen afleiding. Geen energie-uitwisseling die je trilling vervuilt.” Hij glimlachte zacht. “Behalve op mijn niveau. Ik ben de enige die jullie naar een hoger niveau kan optillen. Sommige verbindingen bestaan op een hoger niveau.”

Niemand keek verbaasd. Iedereen knikte bijna eerbiedig. Er werd een hiërarchie voelbaar zonder dat er één rang werd genoemd. Anna voelde de spanning in de ruimte, de stille devotie, de vanzelfsprekende structuur waarvan niemand meer uitleg nodig had. Ze wist niet wat ze ermee moest. Of ze het wilde begrijpen. Of ze het wilde afwijzen. Maar één ding voelde ze duidelijk: ze wilde blijven luisteren.

3

De meeting duurde langer dan Anna had verwacht. De zon was al onder toen Laurent opstond, de aanwezigen één voor één aankeek en hen bedankte voor hun aanwezigheid. Zijn stem bleef zacht en zijn woorden hingen als warme rook in de ruimte. Anna stond langzaam op. Ze voelde zich loom, bijna alsof haar lichaam onder een deken van rust was geschoven. Toch voelde ze zich helder in haar hoofd. Ze voelde zich één met de mensen om zich heen. Daardoor leek het haast vreemd wanneer iemand “je” of “jij” tegen haar zei. Het was even alsof ze opgelost was in de ruimte en ze geen een individu meer was.

Elise kwam naar haar toe.

“Het is laat,” zei ze vriendelijk. “Blijf slapen. We hebben gastenkamers beneden.”

Anna wilde protesteren. Ze herinnerde zich de waarschuwing van haar moeder om niet te blijven slapen. Ze wilde zeggen dat ze wel naar huis zou gaan maar ze hoorde zichzelf de uitnodiging aannemen.

“Is dat oké?” vroeg Anna zacht.

Elise knikte. “Natuurlijk. Je bent welkom.”

Ze volgde Elise langs een smalle trap naar het onderste dek. De gangen waren smal maar warm verlicht met aan weerszijden kleine kamers, elk met een bed, een dekentje en een zacht lichtje.

“Slaap lekker.” Zei Elise.

Anna glimlachte dankbaar en stapte naar binnen. De kamer was klein maar knus. Een laag bed. Een witte spreij. En een klein rond raampje waar waterlicht tegenaan golfde. Ze ging zitten. Ze trok haar schoenen uit, legde haar tas naast het bed

en kroop onder de deken. Het bed was heerlijk zacht. Ze ontspande zich dieper dan ze zich in lange tijd had ontspannen. Het voelde alsof ze bij een familie was thuisgekomen en ze eindelijk veilig was.

Die nacht sliep ze dieper dan ooit tevoren. Een dromeloze slaap, waarin gedachten geen plaats hadden en het onrustige ritme van haar hoofd tot stilstand kwam. Toen ze wakker werd, wist ze niet hoe laat het was. Ze wist alleen dat dit meer was dan slaap. Dit was een soort reset. Een nacht die voelde als een week. Een onderdompeling in iets dat je nergens anders kon krijgen.

Bij het ontbijt werd ze begroet door vriendelijke gezichten. Mensen die haar naam nog maar één keer gehoord hadden spraken hem uit alsof ze hem al jaren kenden. “Hoe heb je geslapen Anna?” vroeg Amara. Anna knikte langzaam. “Dieper dan ooit.” Ze voelde zich open en kwetsbaar.

Maar toen Laurent haar aankeek, met een glimlach die zacht rond zijn lippen speelde, terwijl zijn ogen die warmte niet weerspiegelden, vroeg Anna zich met een schok af waaraan had ze zich onbewust had verbonden?

4

Anna had zich na het ontbijt even teruggetrokken in het kleine slaapkamertje. Daar besloot ze dat ze naar huis zou gaan om een douche te nemen. Het zou haar goed doen om weer even in haar eigen space te zijn. Ze gooide haar haar in een snelle staart, pakte haar tas en liep vervolgens door de smalle gang naar boven. Ze hoorde stemmen boven, gedempt en vredig.

Toen ze het dek op kwam, verscheen Laurent plotseling voor haar. Hij stond zó dichtbij haar dat ze abrupt inhield.

“Anna,” zei hij zacht, bijna fluisterend. Zijn adem warm in haar gezicht. Hij boog zich nog iets dichtër naar haar toe en fluisterde: “Ga naar mijn kamer. Je mag je alvast... voorbereiden.”

Een koude rilling liep langs haar rug, als een golf van intuïtie. “Vorbereiden?” vroeg ze, haar stem dun. Maar Laurent was al doorgelopen, rustige voetstappen, alsof hij niets bijzonders had gezegd. Anna voelde die stomp in haar maag weer.

Ze liep snel door naar de keuken, waar Elise bezig was thee te zetten.

“Elise...” begon Anna, haar stem trillerig. “Laurent vroeg... hij zei... dat ik naar zijn kamer moest gaan. En... me moest vorbereiden.”

Elise draaide zich langzaam om. Geen schok. Alleen een rustige blik, alsof alles al verwacht was.

“Het is oké,” zei Elise. “Hij gaat je energetisch behandelen.”

“Maar... ik ken hem amper,” fluisterde Anna.

“En toch ziet hij iets in jou,” glimlachte Elise. “Je hoeft niet bang te zijn. Alles gebeurt op een hoger niveau.”

Dat was niet het antwoord dat Anna zocht.

“Wat bedoelt hij met vorbereiden?” drong Anna aan.

Elise reageerde niet meteen. Ze haalde rustig adem, legde een hand op Anna's arm en zei toen alleen: “Ga maar, ik zal